

عنوان مقاله:

شیوه پایان بخشی منظومه غنایی «سوز و گداز» نوعی خوشانی

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 15، شماره 20 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

زینب تقی نژاد - دانشجوی دکتری گروه زبان ادبیات فارسی، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

رضا اشرف زاده - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

بتول فخر اسلام - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد نیشابور، دانشگاه آزاد اسلامی، نیشابور، ایران

خلاصه مقاله:

عاشقانه سوز و گداز یکی از داستان های منظوم ادبیات فارسی است که بیان ماجرای عشقی پاک و مقدس از نوعی خوشانی به یادگار مانده است. آن چه در این داستان به چشم می خورد، نمود واقعی سنی است به نام «سنی» که صدها سال در بین مردم هندوستان رواج داشته است. هدف اصلی در این پژوهش، بررسی شیوه انتخاب پایان بخشی شاعر در این منظومه است تا دریابیم، اولاً شاعر چه نوع شیوه پایان بخشی - وصال یا فراق - را در عاشقانه برگزیده است و دیگر این که علل و دلایل این انتخاب چه بوده است؟ روش اجرای تحقیق به صورت کتابخانه ای، توصیفی و با مراجعه به منابع مکتوب و مقالات معتبر بوده است و تلاش شده است در طول تحقیق، به بیان مقدمه، ذکر شرح حال سراینده ی داستان، خلاصه ای از داستان، سپس به معرفی شخصیت های اصلی و فرعی این اثر پردازیم. شیوه پایان بخشی این داستان به وضوح فراق است. این انتخاب شاعر برای این داستان ریشه در آیین و اعتقادات مردم «شبه قاره» دارد. در ادامه تقدیرباوری و نقش آن در این شکل گیری این شیوه پایان بخشی و نیز شناخت و تبیین دلایل اجتماعی و محیطی سنت سنی، بن مایه های اجتماعی و فکری نظیر مرگ عشاق در پایان داستان، آزادی دختران درانتخاب همسر، تفاوت فضا و شیوه پایان بخشی داستان های هندی با داستان های ایرانی و موارد دیگر باعث انتخاب این شیوه پایان بخشی (وصال یا فراق) برای اثر گردیده است.

کلمات کلیدی:

سوز و گداز، عاشق، معشوق، وصال، فراق، پایان بخشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1154305>

